

Книгата на Даниил – сто двадесет и втора част

Разкриването на истината: Пътешествие през Даниил 11 и пресяването на Божия народ

Jeff Pippenger
2024-03-07

Когато светлината върху Даниил, глава единадесета, стихове четиридесет до четиридесет и пети, беше разпечатана във времето на края през 1989 година, враговете на истината оказаха съпротива, която позволи на Бога да разкрие истини в защита на основните предпоставки на този пасаж в книгата на Даниил, който тогава стана предмет и средоточие на сатанинските нападки. Този спор относно истината и заблудата в онази история беше използван от Светия Дух, за да бъдат посочени определени пророчески правила, които щяха още повече да увеличат познанието, което беше разпечатано и след това трябваше да изпита последното поколение в земната история. Разглеждахме „тройните приложения на пророчеството“ и определяхме тези приложения като основно правило, което беше разкрито чрез процеса на съпротива, представен от Сатана в онези минали дни. Този противоречив процес е определен от Сестра Уайт като „пресяване“.

„Бях насочена към Божието провидение сред Неговия народ и ми бе показано, че всяко изпитание, извършено чрез процеса на претопяване и очистване върху изповядващите се християни, доказва, че някои са шлага. Чистото злато не винаги се явява. Във всяка религиозна криза някои падат под изкушението. Пресяването от Бога отвява множества като сухи листа. Благополучието умножава множество изповедници. Несгодата ги очиства от църквата. Като класа, техните духове не са непоколебими с Бога. Те излизат отсрещу нас, защото не са от нас; понеже, когато възникне скръб или гонение поради словото, мнозина се съблазняват.“ Свидетелства, том 4, 89.

„Разтърсването“ се поражда, когато истината бъде разпечатана от Лъва от Юдовото племе и след това бъде представена.

„Попитах за значението на разтърсването, което бях видяла, и ми бе показано, че то ще бъде причинено от прямото свидетелство, извикано чрез съвета на Верния Свидетел към лаодикийците. То ще окаже своето въздействие върху сърцето на онзи, който го приема, и ще го доведе да издигне знамето и да излее прямата истина. Някои няма да понесат това прямо свидетелство. Те ще се надигнат срещу него, и именно това ще причини разтърсване сред Божия народ.“ Early Writings, 271.

Въвеждането на „истината“ винаги предизвиква разтърсване, и истината, която бе разпечатана през 1989 г., направи именно това. Една от ползите от съпротивата, издигната срещу истината, бе развитието на набор от правила за установяване на нарастването на познанието през годините, които последваха 1989 г. Развитието на тези правила е паралелно

с развитието на набор от правила в периода на милеритите. Всички тройни приложения на библейското пророчество допринасят за яснотата на събитията от последните дни.

Тройното приложение на Рим и Вавилон установява взаимоотношението между жената и звяра, когото тя язди и над когото царува по време на историята на кризата на неделния закон, която е също и историята на изпълнителния съд на Бога над вавилонската блудница.

Тройното приложение на „вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета“, а също и на „Илия“, определя делото и вестта в двата периода, които онагледяват приключването на благодатното време в последните дни. Първият период започва с първия глас от осемнадесетата глава на Откровение, който представлява началото на изследователния съд над живите за лаодикийския адвентизъм, а последният период започва с втория глас от осемнадесетата глава на Откровение, който представлява изпълнителния съд над вавилонската блудница.

Тройните приложения на Рим и Вавилон представят външната история на Божия народ в последните дни, докато тройните приложения на Илия и на вестителя, който приготвя пътя, представят вътрешната история на Божия народ в последните дни. Тройното приложение на трите „горко“ определя вестта, която преминава и през двата периода, които заедно представят заключителния период на съда, който започва с Божия дом, а след това идва върху онези, които са извън Божия дом. Трите „горко“ посочват, че ислямът е вестта на късния дъжд, а също и оръдието на съда, което Бог употребява срещу онези, които налагат поклонението на слънцето върху цялото човечество. Завършекът на съда представя „дните на Божието отмъщение“ както върху Неговата отстъпила църква, така и върху нечестивите извън Неговата църква.

Когато Исус за пръв път започна Своето служение в църквата в Назарет, Той използва шейсет и първа глава от Исаия, за да определи Своето служение, вест и дело, което включваше и посочването на времето на Божието отмъщение. Неговото служение, вест и дело предобразяваха служението, вестта и делото на сто четиридесет и четири хиляди, защото те пророчески следват Агнето, където и да отива То.

Духът на Господа Бога е върху Мене; защото Господ Ме е помазал да благовествам на кротките; пратил Ме е да превързвам съкрушените по сърце, да проглася свобода на пленниците и отваряне на тъмницата на окованите; да проглася благоприятната Господня година и деня на възмездието на нашия Бог; да утеша всички скърбящи; да наредя за скърбящите в Сион, да им дам венец вместо пепел, елей на радост вместо плач, одежда на хваление вместо унил дух; за да се нарекат дъбове на правда, насаждение Господне, за да се прослави Той. И те ще съградят древните развалини, ще издигнат предишните запустения и ще поправят пустите градове, запустенията на много поколения. И чужденци ще стоят и ще пасат стадата ви, и синовете на чужденеца ще бъдат ваши орачи и ваши лозари. А вие ще се наречете свещеници Господни; ще ви наричат служители на нашия Бог; ще ядете богатствата на народите и с тяхната слава ще се хвалите. Исаия 61:1–6.

Исус бе помазан при Своего кръщение и тази жалонна точка е предобраз на 11 септември 2001 г., когато помазанието на Светия Дух започна да се излива върху онези, които разпознаха, че изливането на късния дъжд в последните дни е било предобразено от историята на милеристите, които бяха древните запустели места, които сто четиридесет и четирите хиляди щяха да съградят отново, щом се върнат към древните пътеки на Еремия.

Вестта за Христовата правда от бунта през 1888 година отново стана настояща истина, и вестта от бунта през 1888 година беше благата вест, която има силата да превързва съкрушени сърца, но която е безсилна да отвори закоравелите сърца на онези, които имат очи да виждат, но не възприемат, и които имат уши да слушат, но не разбират. Вестта за Христовата правда от бунта през 1888 година беше също и вестта към Лаодикия, която тогава отново дойде, за да отвори вратата на тъмницата за онези, които бяха пленници на греха, чрез Онзи, Който има властта да отваря врати, които никой човек не може да отвори, и да затваря врати, които никой човек не може да затвори.

На 11 септември 2001 г. онези, които трябваше да представят тази блага вест, трябваше също да прогласят благоприятната Господня година и деня на Божието отмъщение. Годината на Господното благоволение също започна тогава, и Той е напълно готов да приеме покаянието на един лаодикиец, докато не настъпи денят на Божието отмъщение при скоро идващия неделен закон в Съединените щати. Тогава Неговото отмъщение ще се прояви върху църква, която отказа да познае времето на своето посещение, и едновременно с това започва прогресивният съд над вавилонската блудница.

В деня на Неговото благоволение Той обещава да утеши всички, които скърбят; а онези, които скърбят в Ерусалим, са представени в деветата глава на Езекиил. Тяхната утеха се осъществява чрез Утешителя, посредством приемането на вестта на късния дъжд, която тогава се излива върху тях. Но само ако разпознаят дъжда. Щом притежават Утешителя и извършат делото по съграждането на древните развалини чрез методологията на „правило върху правило“, което е представено в пасажа на Исаия като делото по поставянето на линията на пророчеството, представляваща опустошението на свещената история, върху друга линия на пророчество, която илюстрира опустошение. В това дело те въздигат опустошенията на много поколения. Тогава „чужденците“ ще откликнат на онези, които скърбят, които са издигнати като знаме, за да ги видят чужденците.

Провъзгласяването от Христос на Неговото дело и служение, както е изложено в шестдесет и първа глава на Исаия, е делото и служението на сто четиридесет и четирите хиляди. Това дело е било онагледено в свещените реформационни движения, а през 1989 година настъпи времето на края, което всички предишни „времена на края“ бяха предизобразили. Както един стих, Даниил, осма глава, четиринадесети стих, бе определен като основата и централният стълб на милеритското движение, така стихът, който е основата и централният стълб на движението Future for America, е Даниил, единадесета глава, четиридесети стих. За милеритите светлината на централния стълб бе представена като светлината на видението при река Улай, а за движението Future for America светлината на централния стълб бе представена като светлината на видението при река Хидекел.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя край бреговете на Улай и Хидекел, великите реки на Сенаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще се осъществят.“
Свидетелства към служителите, 112.

Светлината и на двете видения, представени чрез двете реки, е свързана помежду си и се изпълнява в последните дни. Тяхната взаимна „връзка“ представлява съчетанието на човешкото и Божественото, което е вестта, която сестра Уайт многократно определя като Христовата вест в контекста, че човечеството, съединено с Божествеността, не съгрешава. Двете реки представляват именно тази връзка.

„Нищо по-малко от съвършено послушание не може да отговори на мерилото на Божието изискване. Той не е оставил Своите изисквания неопределени. Не е повелял нищо, което да не е необходимо, за да бъде човек приведен в хармония с Него. Ние трябва да насочваме грешниците към Неговия идеал за характер и да ги водим при Христос, чрез Чиято благодат единствено този идеал може да бъде достигнат.

„Спасителят взе върху Себе Си немощите на човечеството и живя безгрешен живот, за да нямат хората страх, че поради слабостта на човешкото естество не биха могли да победят. Христос дойде, за да ни направи „причастници на Божественото естество“, и Неговият живот заявява, че човечеството, съединено с Божествеността, не върши грях.

„Спасителят победи, за да покаже на човека как може и той да победи. Всички сатанински изкушения Христос посрещна с Божието слово. Като се доверяваше на Божиите обещания, Той получаваше сила да се покорява на Божиите заповеди и изкушителят не можеше да придобие никакво предимство. На всяко изкушение Неговият отговор беше: „Писано е.“ Така Бог ни е дал Своето слово, с което да се съпротивляваме на злото. На нас са ни дадени извънредно големи и скъпоценни обещания, за да станем чрез тях „причастници на Божественото естество, като сме избягали от произлязлото от страстта разтление в света“. 2 Peter 1:4.

„Кажете на изкушавания да не гледа на обстоятелствата, на слабостта на собственото си естество или на силата на изкушението, а на силата на Божието слово. Цялата му мощ е наша. „В сърцето си опазих Твоето слово — казва псалмистът — за да не Ти съгрешавам.“ „Чрез словото на Твоите устни аз се опазих от пътищата на насилника.“ Псалом 119:11; 17:4.“ The Ministry of Healing, 181.

Увеличаването на знанието през 1798 г. и през 1989 г. представляваше разпечатване на Божието пророческо Слово. Неговото Слово осигурява силата да победим, както Той победи, и „Неговият живот заявява, че човечеството, съединено с божествеността, не върши грях.“ Видението при река Улай е видението marah за Неговото явяване, което е представено от пророчеството за две хиляди и триста дни. Видението при река Хидекел е видението chazon за пророческата история, което е представено от пророчеството за две хиляди петстотин и двадесет години. Видението marah представлява божествеността, а видението chazon представлява човечеството.

И двете реки на древен Шинар, а именно Улай и Хидекел, или това, което днес е известно като Тигър и Ефрат, в крайна сметка се сливат във водния път Шат ал-Араб в южен Ирак, а Шат ал-Араб след това се влива в Персийския залив. Исус използва физическото и естественото, за да представи духовното, и виденията, свързани с двете реки, които сега са в процес на изпълнение, представят свързване между човешкото и Божественото, което настъпва, когато те достигат до края на своето пътуване към морето. Тази истина е установена в началото на двете пророчества, представени от двете видения в Даниил, глава осма, стихове тринадесет и четиринадесет. Едното видение е въпросът, другото е отговорът, и логически те не могат да бъдат разделени.

Видението за човечеството, което установява потъпкването на светилището и множеството, започна в 677 г. пр. Хр., а видението за божествеността, което установява явяването на Христос, започна в 457 г. пр. Хр. Свързването на божествеността и човечеството е представено чрез двеста и двадесетте години, които свързват двете начални точки на двете видения. Двеста и двадесет е символ на „свързването на човечеството с божествеността“ и също така е представено чрез свързването на увеличаването на познанието във времето на края през 1798 г. с увеличаването на познанието във времето на края през 1989 г.

Формализираното послание, произтичащо от увеличаването на знанието през 1798 година, бе представено за първи път от Милър през 1831 година (а след това и във вестника Vermont Telegraph през 1833 година). 1831 година е двеста и двадесет години след публикуването на Библията на крал Джеймс през 1611 година. Библията на крал Джеймс представляваше двоен документ на Стария и Новия завет. Началото и краят на тези двеста и двадесет години „свързаха“ едно божествено публикуване с едно човешко публикуване. Информацията на човешкото публикуване произтичаше от божествената светлина, която бе разпечатана във времето на края през 1798 година, а след това бе формализирана чрез делото на едно човешко оръдие, което бе започнало да я публикува през 1831 година. Това беше божествено публикуване, с божествено запечатано послание, което впоследствие бе разпечатано от човечеството и след това представено чрез едно човешко оръдие. Еврейската дума, преведена като „публикувам“ в Божието слово, означава да извикам към, да възкликна, да бъда прочут, гост, да поканя, да спомена, да (дам) име, да проповядвам, да проглася, да произнеса, да публикувам. Милър започна да публикува своето послание през 1831 година, а след това през 1833 година то бе буквално публикувано във Vermont Telegraph.

Формализираното послание, произлязло от увеличаването на познанието през 1989 г., бе публикувано за пръв път през 1996 г. (в списание „The Time of the End“), двеста и двадесет години след публикуването на двата свещени документа, известни като Декларацията за независимостта през 1776 г. (а след това и Конституцията на Съединените щати) през 1789 г. Началото и краят на тези двеста и двадесет години свързват божественото с човешкото, и това става чрез публикуването на двата божествени документа, започвайки през 1776 г. Когато книгата на Данаил бе разпечатана във времето на края през 1989 г., формализираното послание, което бе породено чрез делото на човешки инструмент, бе

публикувано през 1996 г. Последователността беше: божествено публикуване, после разпечатване, а след това човешко публикуване.

И в двата края на времето са определени трите стъпки на истината. И двете започват с едно божествено писание като първа стъпка, а човешко писание, обясняващо една божествена вест, е последната стъпка. Средната стъпка е, когато Лъвът от Юдовото племе разпечатва божествената вест за съответната история, а след това избира човешки инструмент, за да събере светлината, която е била разпечатана от божествения документ. Когато разпечатването настъпи, се проявява бунт от страна на нечестивите, които не разбират увеличението на знанието. Така едно божествено писание е представено чрез първата буква от еврейската азбука, увеличението на знанието е представено чрез тринадесетата буква, където се проявява бунт, а човешкото писание на специалната божествена вест за тази история е последната буква от еврейската азбука, и взети заедно, трите букви означават „истина“.

Виденията при реките Улай и Хидекел, които сега са в процес на изпълнение, показват, че в последните дни увеличаването на познанието от двете реки се слива, за да докаже, че божествеността, съединена с човечността, не съгрешава. Даниил получи видението, което представя явяването на Христос в заключението на пророчеството за две хиляди и триста години през 1844 година, при река Улай.

И видях във видение; и стана така, когато видях, че бях в Суса, в двореца, който е в област Елам; и видях във видение, и бях при река Улай. Даниил 8:2.

Даниил получи видението, което представя видението за две хиляди петстотин и двадесет години пророческа история, край река Хидекел.

И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях край голямата река, която е Хидекел. Даниил 10:4.

След това Гавриил посочи предназначението на видението хазон при река Хидекел в стих четиринадесети.

И сега дойдох, за да ти дам да разбереш какво ще сполети твоя народ в последните дни; защото видението се отнася за още много дни. Даниил 10:14.

Видението, дадено при река Улай, отъждествява Христовото „явяване“ (божественост), когато Той внезапно дойде в Своя храм на 22 октомври 1844 година. То представляше „божествеността“, влизаща в храма на милеритите (човечество) на тази дата за Деня на умилюстивението, тоест деня на „сливането в едно“, който представлява съчетаването на божествеността с човечеството. Видението, дадено при река Хидекел, отъждествява онова, което ще сполети Божия народ (човечество) в последните дни.

Началото на видението за „облика“ бе в 457 г. пр. Хр. Двеста и двадесет години след пророческия период, обозначаващ потъпкването на светилището и воинството, който започна през 677 г. пр. Хр. Краят на двестата и двадесет години, които бяха свързани заедно

в началната точка на двете видения, бе отбелязан от Чудния Изчислител, Който е и Чудният Езиковед в Авакум 2:20.

Но Господ е в Своя свят храм; нека мълчи пред Него цялата земя. Авакум 2:20.

Връзката между човечеството и божествеността, представена в началото чрез изходните точки на двете пророчества, бе разпозната при техните взаимни завършеци чрез главата и стиха, които описваха явяването на Божествеността, внезапно идваща в храма, който Той бе изградил през четиридесет и шестте години, започващи от времето на края през 1798 г. и завършващи четиридесет и шест години по-късно, на 22 октомври 1844 г.

Не знаете ли, че вие сте Божият храм и че Божият Дух обитава във вас? Ако някой оскверни Божия храм, него Бог ще погуби; защото Божият храм е свят, а този храм сте вие. 1 Коринтяни 3:16, 17.

На 22 октомври 1844 г., в съгласие с видението за „явяването“, Авакум установи, че Господ е в Своя свет храм. Той бе издигнал храма, който бе разрушен и потъпкван в продължение на две хиляди петстотин и двадесет години, за четиридесет и шест години.

И му кажи: Така говори Господ на Силите, казвайки: Ето мъжът, чието име е ОТРАСЪЛЪТ; и той ще израсне от мястото си, и ще съгради храма Господен; именно той ще съгради храма Господен; и той ще носи славата, и ще седне и ще владее на престола си; и ще бъде свещеник на престола си; и съветът на мира ще бъде между тях двамата. А венците ще бъдат за Хелем, и за Товия, и за Едая, и за Хен, сина на Софония, за спомен в храма Господен. И онези, които са далеч, ще дойдат и ще градят в храма Господен, и ще познаете, че Господ на Силите ме е изпратил при вас. И това ще стане, ако вие прилежно се покорявате на гласа на Господа, вашия Бог. Захария 6:12–15.

В Йоан 2:20, след като Христос беше очистил храма, което според Сестра Уайт беше изпълнение на Малахия, трета глава, както и 22 октомври 1844 г., Вестителят на завета внезапно дойде в Своя храм.

Исус в отговор им каза: Разрушете този храм, и за три дни ще го издигна. Тогава юдеите казаха: Четиридесет и шест години се гради този храм, и Ти ли ще го издигнеш за три дни? А Той говореше за храма на Своето тяло. Йоан 2:19–20.

В изпълнение на Малахия, трета глава, Христос внезапно дойде в Своя храм, когато очисти храма в началото на Своето служение в Йоан, втора глава, което беше предобраз на 22 октомври 1844 г. Очистването на храма от Христос в Йоан, втора глава, и 22 октомври 1844 г. бяха изпълнение на Малахия, трета глава. В Йоан, втора глава, и двадесети стих, ни се съобщава, че човешкият храм е бил издиган четиридесет и шест години, а божественият храм беше въздигнат за три дни. Човешкият храм става „светия храм“ на Авакум само когато божествеността внезапно влезе в него, както стана на 22 октомври 1844 г., защото божествеността, съединена с човечността, не греши. Виденията за двете големи реки на Сенаар представят истината, че човечността, съединена с божествеността, не греши.

Ще продължим разглеждането на четиридесети стих от единадесета глава на Даниил в следващата статия.

И вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свето свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоугодни на Бога чрез Исус Христос. 1 Петрово 2:5.